

'... En zijn leerlingen begonnen in hem te geloven.' (Johannes 2)

In een maatschappij waar alles gericht is op zichtbare, tastbare resultaten, leven we eigenlijk allemaal volgens het principe: eerst zien, dan geloven. Of we het willen of niet: we zijn allemaal in zekere zin materialisten geworden. We willen zien, horen, tasten, proeven - en pas geloven we dat het echt bestaat.

Zo gaat het ook bij de bruiloft in Kana: de leerlingen zien en horen - en pas als ze de proef op de som hebben genomen en zelf gedronken hebben, beginnen ze te geloven.

Wij kunnen, net als de ongelovige Thomas, op een afstand blijven, kritische vragen stellen en twifelen. Maar we kunnen ook, als we dat willen, de proef op de som nemen. De proef op de som - dat is voor ons de altaardienst. De mensenwijdingsdienst is ons gegeven om met al onze zintuigen te leren geloven. Wie de woorden niet in zich wil opnemen, wie als afstandelijke toeschouwer oordeelt, blijft er buiten en kan niet geloven. Maar de ervaring leert dat de aanwezigheid van Christus herkend, gehoord, getast en geproefd kan worden. Aan het altaar brengt Hij dag in, dag uit zijn lichtwezen tot verschijning - totdat we zijn leerlingen worden en beginnen, in hem te geloven.

En wie hem eenmaal heeft herkend in brood en wijn, kan net als de ongelovige Thomas, die hem ziet, hoort en tast, met hart en ziel beamen: 'Mijn Heer en mijn God!' (Johannes 20: 28)

Bastiaan Baan / 24 januari 2021